

ŽUPNE OBAVIJESTI

PONEDJELJAK - 7.30 + Mikulić Mirjana, Stjepan i Marija

UTORAK - 7.30 + Kosec Agata god. i Stjepan

SRIJEDA - 7.30 + na čast sv. Obitelji

ČETVRTAK - 7.30 + Mišak Ivan god. Jelena i obitelj

PETAK - 7.30 + Majcen Gabrijel i ob. Mikulić

SUBOTA - 17.00 - skupna sv. misa – popis na oglasnoj ploči

NEDJELJA – 2. KROZ GODINU

7.30 + župna

9.30 + Novosel Darko

11.00 + Domiter Ivica, ob. Marković i Pavličević

ŽUPNE AKTIVNOSTI: dječji zbor – petak u 18:00

Uopće ne slišiš svojoj Majci!

Katolički misionar u Japanu molio je brevijar vozeći se u vlaku. Okrećući stranice, iz knjige mu je ispala sličica Majke Božje. Dječak koji mu je sjedio nasuprot ljubazno se sagnuo i podignuo sličicu s poda. Prije nego što ju je vratio svećeniku, dječak dobro promotri sličicu i zatim radozvalo upita: „Tko je to?“ Svećenik ga pogleda, nasmiješi se i odgovori: „To je moja mama.“ Na to ga dječak odmjeri i reče: „Ne slišiš joj.“ Svećenik uze sličicu, promotri je na trenutak i odgovori: „Imaš pravo. Ali se svaki dan trudim kako bih joj postao što sličniji.“ Draga braćo i sestre, naša Nebeska Majka Marija, čiji blagdan danas slavimo, dala nam je najljepši primjer povjerenja i predanja Božjoj volji. Zato bismo i mi trebali slijediti taj primjer u našem svakodnevnom životu i prepuštati Gospodinu da nas vodi putem koji je pripremio za nas, težeći pritom da budemo što sličniji Mariji. Zato nemojmo zaboraviti na našu najmoćniju Zagovornicu kod Gospodina, Svetu Bogorodicu Mariju čiji majčinski zagovor svakodnevno čini čudesa.

Uredništvo: Marko Domiter; Odgovara: Josip Hadrović, žpk.
siječanj, 2012. Široke Ledine 4, Trnovec, web: www.zupa-trnovec.hr
e-mail: zupnilistic.trnovec@gmail.com, info@zupa-trnovec.hr

ŽUPA MAJKE BOŽJE SNJEŽNE - TRNOVEC

ŽUPNI LISTIĆ

Godina IV.

broj 7 (163)

8. siječnja 2012.

KRŠTENJE GOSPODINOVO

Mudre izreke 12

*S radošću ćete crpsti vodu
iz izvora spasenja!*

Evo, Bog je spasenje moje,
uzdam se, ne bojim se više,
jer je Gospodin snaga moja i pjesma,
on je moje spasenje.
I s radošću ćete crpsti vodu
iz izvora spasenja!

Hvalite Gospodina,
prizivajte ime njegovo!
Objavite narodima djela njegova,
razglašujte: uzvišeno je ime njegovo!

Pjevajte Gospodinu, jer stvori divote,
neka je to znano po svoj zemlji!
Kličite i radujte se, stanovnici Siona,
jer je velik među vama Svetac Izraelov!

Ulazna pjesma

Nakon krštenja
Gospodinova
otvoriše se neba,
a Duh siđe na nj
kao golub.
I glas s neba zaori:
Ovo je Sin moj
Ljubljeni!
U njemu mi
sva milina!

PITANJE O KRŠTENJU – iz Glasa Koncila

Zašto krstimo djecu? To mi se pitanje javlja svaki puta kada pomislim da je i za krštenje potrebna vjera. Što i kako može vjerovati i vjeruje malo, tek rođeno dijete? Pa u prvoj su se Crkvi krstile odrasle, zrele osobe. One su onda svjesno birale i doživljavale obraćenje, spoznavši da je vjera u Krista prava vjera. Krštenjem djece, zapravo, vršimo danas, na neki način, nasilje nad slobodnom voljom djeteta i uskraćujemo mu mogućnost da samo odabere što će kasnije u životu - kao vjernik - biti... (pitanje postavljao čitatelj Glasa Koncila)

Vaša primjedba nije nova, a i danas se vrlo često čuje. Već apologet Tertulijan (+ 245.) izrazio je svoje protivljenje krštenju djece. No, Crkva sama nikada nije imala sumnje glede opravdanosti i ispravnosti, kao i prikladnosti takve prakse, o kojoj svjedočanstvo imamo već od samih njezinih početaka: Lidija, prodavačica grimizne odjeće iz grada Tijatire, ona koja je »priznavala pravoga Boga« prihvatila je apostola Pavla na njegovu putu, a on je krstio ne samo nju, nego i cijelu njezinu obitelj, bez obzira na dob (Dj 16,15). Jedan dokument iz 215. godine, kojega navodi talijanski teolog Silvano Sirboni, piše: »Krstite na prvome mjestu djecu: sve one koji mogu sami govoriti, neka govore; za one koji ne mogu govoriti sami, neka govore roditelji ili netko iz njihove obitelji«.

Nema sumnje da u odraslima krštenje nalazi svoj jasniji »identitet«, jer pretpostavlja prihvaćanje Riječi i obraćenje života. I u prvih pet stoljeća Crkve, krštenje odraslih bila je najopćenitija praksa. U kontekstu patrijarhalne obitelji, djeca su bila uključena u taj životni izbor vjere naravnom i logičnom posljedičnošću, jer su bila sudionici »dobara« obitelji. Nije bilo moguće, a niti razumljivo, da bi roditelji postali članovi Crkve bez svoje djece, za koju se smatralo da će odrasti slijedeći »putove« svoje odrasle rodbine, osobito roditelja. Krštenje djece bio je rezultat velike privlačnosti, i nije predstavljalo niti ne predstavljalo »model« ili glavno uporište za teologiju sakramenta krštenja. Krštenje djece, naime, pruža necjelovitu sliku sakramenata uvođenja u kršćanstvo, jer - zbog dobi - naglašava samo jedan njegov aspekt: dar, to jest besplatni poziv Božji na kojega će mali krštenik kasnije moći dati svoj osobni odgovor i potpuni pristanak vjere. No, ne događa li se isto s roditeljima koji vole svoju djecu i pružaju im sudioništvo u dobrima kojima raspolažu i prije nego što to djeca mogu razumjeti i, u neku ruku, uzvratiti?

Krštenje djece, dakle, naglašava aspekt besplatnosti, upravo dara: »Krštenje je među Božjim darovima najljepši i najdivniji (...) Nazivamo ga darom, milošću, pomazanjem, prosvjetljenjem, odjećom neraspadljivosti, kupelji prepороđenja, pečatom, i svime onim što je najdragocjenije. Dar je, jer se podjeljuje onima koji

ništa ne donose...« (Katekizam Katoličke Crkve 1216). A taj element sastavni je dio puta vjere u svako doba. Samo, što kod onih koji se već mogu koristiti razumom, taj dar Božji nailazi na neposredan i osoban odgovor u obraćenju srca i života.

Krštenje djece nije, ni u kojem slučaju, »nasilje nad slobodnom voljom« ili »izborom«. Doduše, tako može izgledati samo ako se pretjerano ističu pravni aspekti kojima bi se - analogijom - krštenika u Crkvi promatralo kao »građanina u državi«, krivim za »prijestup« svaki puta kada se ne pridržava pravnih norma. Krštenje je dar Božji čiji su prenositelji roditelji ili netko u njihovo ime. Dar pred kojim čovjek uvijek ostaje slobodan: prihvatiti ili odbaciti.

Roditelji koji danas krste svoje dijete svjesni su (ili bi trebali biti svjesni) da krštenjem pružaju dar koji treba krijeviti i hraniti kod djeteta, kako bi ono kasnije dalo svoj slobodni odgovor: krštenje djeteta zahtijeva katekumenat poslije krštenja. »Nije riječ samo o nekoj potrebi pouke poslije krštenja, nego o nužnom razvitku krsne milosti u tijeku osobnoga rasta« (KKC 1231).

Slobodno možemo reći, dakle, da problem nije dob krštenika, već je problem vjere. Ako se sakramenti uvođenja u kršćanstvo - krštenje, prva pričest i krizma - svedu na sociološke ili tradicionalne »običaje«, ako se kasniji vjeronaučni susreti poistovjete sa »školskim satom« i »obveznim predmetom« na kojega se mora ići ili se na vjeronauk ide samo zbog primanja ostalih sakramenata (na primjer, vjenčanja); ako roditelji svoju djecu »prepuste« župi, a ne dijele njihov put i nisu im primjer na tome putu slušanja Riječi i obraćenja, nikakvo čudo da djeca - kada »dobiju sakramente« i »diplomu da su odrasli kršćani« - to jest, krizmu - prekidaju sve odnose s kršćanskom zajednicom, a često i ne žive kršćanski. Problem, dakle, nije dob. Problem je u motivacijama koje su u korijenu samoga traženja sakramenata, kao i u obiteljskom i crkvenom kontekstu »primanja i davanja«.

Crkva se uvijek trudi posvijestiti nužnost ispravnosti prakse i traži korjenitu promjenu pogrešnih stavova o sakramentima uvođenja u kršćanstvo. Jamačno ne »ukidanjem« krštenja djece, već tražeći da se i tom sakramentu vrati njegov naravni kontekst - vjera. Jer, budući da se djeca rađaju ljudskom naravi palom i okaljanom istočnim grijehom, i oni su potrebni novoga rođenja u krštenju da budu oslobođeni vlasti tame i preneseni u Kraljevstvo slobode sinova Božjih, kamo su pozvani svi ljudi. Crkva i roditelji lišili bi ih neprocjenjive milosti da postanu djeca Božja kada im ne bi podijelili krštenje nedugo poslije rođenja (usp. KKC 1250).